

Έκλεισα την Ελλάδα
μες στην θύμηση
και βόγκηξα
από γλυκεία λαχτάρα.
Τούτος ο τόπος
φλέβα χρυσού μοσχομύριστη
ετούτ' η μικρή
στον χάρτη κουκκίδα,
των λιόφωτων μαρμάρων
της χαράς, της στητής
πελαγίσιας αξιοπρέπειας.

Έκλεισα την Ελλάδα
μες στην ψυχή μου και
πετάρισε.
Τούτο τα' ανθοστόλιστο
κομμάτι νοσταλγώ
που ' δωσε άπλετο φως
στις τέσσερις γωνιές του κόσμου`
που ' δωσε
Έκλεισα την Ελλάδα
μες στην θύμηση
και βόγκηξα
από γλυκεία λαχτάρα.
Τούτος ο τόπος
φλέβα χρυσού μοσχομύριστη
ετούτ' η μικρή
στον χάρτη κουκκίδα,
των λιόφωτων μαρμάρων
της χαράς, της στητής
πελαγίσιας αξιοπρέπειας.

Έκλεισα την Ελλάδα
μες στην ψυχή μου και
πετάρισε.
Τούτο τα' ανθοστόλιστο
κομμάτι νοσταλγώ
που ' δωσε άπλετο φως
στις τέσσερις γωνιές του κόσμου`
που ' δωσε σαν κρυφό σχολειό
τις πρώτες μάθησης χαρές.

Έκλεισα την Ελλάδα
σαν μια χούφτα νυχτολούλουδα
και φώτισε ο Παρθενώνας.

Στην Πάρο, στην Σύρο,
στην Σαντορίνη
μύρισα τον αλμυρό αέρα
και ποντίστηκε η σκέψη.
Στην Ρόδο, στην Ανάφη,
στα Κουφονήσια
άπλωσα την μαβιά μου ψάθα
κι ελκύστηκα με το χρώμα
των γαλανόλευκων σπιτιών.
Στην Σπάρτη
έψαξα μες στις σκιές τον Λεωνίδα,
μήπως ξηγήσει κάπου την σημερινή μας μοίρα.
Στην Μακεδονία την ιοστέφανη
βρήκα τους τάφους του γονιού του μέγα στρατηλάτη
που κάποτε ο Ανδρόνικος είχε ξεθάψει.
Στα σύνορα βρήκα τους ακρίτες,
τους Διγενήδες της περηφάνιας`
ήπια κρασί μαζί τους και περήφανος ένωσα
για τούτους, κι ασφαλής, και δυνατός.
Κατέβηκα νοτιότερα
κι είδα του Ατρέα τον περήφανο τάφο
να χαμογελά στην χρυσιζουσα
αύρα
αλλοτινών χρόνων,
των Θερμοπυλών
και των Πλαταιών τις περήφανες τοποθεσίες.

Ἐκλεια την Ελλάδα σε δυο δάφνες
και την ζέστανά.
Μέσα στο δάκρυ των ματιών,
στην ήρεμη, αλώβητη ομορφιά
το μυαλό, η ψυχή παντ' αλλού
ίσως και στις αλησμόνητες πατρίδες.

Κουνώ την γαλανόλευκη!

||_/||

~~~ [σχολιασμός και γνώμες για την ποίηση του βαγγέλη κυριακού](#) ~~~
